

Dens Vroege
De geur van veiligheid

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitaal of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© 2020 Dens Vroege

densvroege.nl

Omslag: *Kat op stoel* door Marcel Schellekens

Foto auteur: Meijer Trompetter

Ontwerp: steenkamerdesign.nl

Drukwerk: New Energy Drukwerk

ISBN 978-94-91389-23-8

NUR 301

www.woordinblik.nl

Hoofdstuk 1

Voor Mariëtte, Nathalie en Sascha

‘Kijk eens mam wat ik gevonden heb,’ riep het meisje opgewonden. In haar armen had ze een poesje, zo klein dat het hoogstens een paar maanden oud kon zijn.

‘Mag ik het houden,’ vroeg ze haastig terwijl ze opkeek naar haar moeder. De verwachte weigering werd nog niet uitgesproken, maar lag al in de ogen van moeder besloten.

‘Kind, die poes is van iemand, die kun je niet zomaar houden,’ antwoordde ze, terwijl ze het diertje op de grond zette en over het ruggetje streelde.

‘Kijk zelf maar. Ze ziet er veel te goed uit voor een zwerfstertje. Weet je wat, geef haar een beetje melk op een schoteltje en snij een paar plakjes worst klein. Dan heeft ze in ieder geval geen honger meer.’

Terwijl het katje dronk, zat Jet er op haar knieën bij. Haar opwinding was wat gezakt. Het bezit van dit wollige, lieve ding zou maar van tijdelijke aard zijn. Moeder stelde voor het poesje voorlopig weer mee naar buiten te nemen dan zouden ze tegen de avond wel verder zien.

Tijdens haar spelletjes met de andere kinderen hield Jet haar vondeling goed in de gaten. Het poesje zat genoeglijk naar hen te kijken onder de beschutting van

een overhangende struik. Ze leek niet zo van lawaai te houden, maar toen de kinderen een eindje verderop gingen spelen, wandelde ze als vanzelfsprekend achter hen aan om daarna met haar staartje keurig om zich heen toe te kijken hoe de poppen aan- en uitgekleed werden.

‘Nou, en vanavond zien we wel weer heeft m’n moeder gezegd,’ zei Jet overmoedig tegen de vriendinnen, ‘misschien mag ik haar dan wel houden.’

‘Zou-ie dan van niemand zijn,’ vroeg Ellen weifelend.

‘Van wie dan? Je kunt zo’n klein diertje toch niet ’s nachts buiten laten in de kou?’

Al die tijd zat de kleine poes aandachtig te kijken en te luisteren om af en toe op te staan en even langs Jetjes benen te strijken en haar een kopje te geven.

‘Zie je, ze kent me al,’ riep Jet trots. Dat moesten de anderen toegeven. Maar toen er opgeruimd moest worden, de poppenkleertjes uitgezocht en weer verdeeld, was de kleine poes ineens verdwenen. Hoe de kinderen ook riepen en tussen de struiken zochten. Ze was in geen velden of wegen meer te bespeuren.

‘Zie je wel, ze is gewoon terug naar haar eigen huis,’ zei Ellen beslist en in Jetjes ogen was even een boze flikkering. Het liefst was ze Ellen aangevlogen, maar tranen van teleurstelling over het verlies van het katje

maakten haar keel dik. Met een ruk keerde ze zich om en begon door de tuinpaden naar huis te lopen, terwijl ze het wagentje zo ruw achter zich aan trok dat de poppen met de wezenloos lachende gezichtjes bijna over de rand hotsten.

‘Maar lieverd,’ zei moeder, ‘dat was toch te verwachten?’

‘En de hele middag is ze bij me gebleven, ze kende me gewoon,’ overschreeuwde Jet haar tranen.

‘Stil nou maar, misschien vindt pap het wel goed dat we een eigen poesje nemen.’

Aan tafel rumoerden haar beide zusjes met elkaar, maar Jet was stil en keek somber voor zich uit, terwijl ze traag haar brood kauwde.

Een eigen poesje, poeh, alsof zij niet wist dat moeder dat alleen maar zei als zoethoudertje. Deze had ze willen hebben met al die roodbruine kleurvlekken en het brutale pientere kopje. Nu was ze haar kwijt en papa kwam toch pas thuis als zij al naar bed waren.

In haar bed onder het schuine pannendak lag ze nog aan de kleine lapjeskat te denken die nu ergens in het donker rondzwierf. Ze droomde over grote honden die de vluchtende poes blaffend achterna zaten. Toen ze met een schorre kreet wakker schrok, was er een traan kil in haar oor gelopen.

‘Vanmiddag kwam Jet met een gevonden katje aanzetten,’ vertelde moeder toen de kinderen alle drie naar bed waren en ze rustig bij elkaar zaten.

‘En wat heb je gedaan,’ vroeg vader.

‘We hebben haar eten en drinken gegeven en daarna heb ik Jet er weer mee naar buiten gestuurd. Ze is wel de hele middag bij haar gebleven, maar tegen de avond was ze weg. Je kunt je voorstellen hoe teleurgesteld ze was, maar het kwam mij eerlijk gezegd wel goed uit. Wat moeten we in hemelsnaam met een kat? Wanneer we een weekend weg gaan zitten we.’

‘Wat was het voor een poes,’ vroeg vader.

‘Een lapjeskatje, erg jong nog maar mooi getekend,’ antwoordde moeder. ‘Ze hoorde vast wel ergens thuis. Daar zag ze er te goed voor uit.’

Daarna bepraatten de ouders nog tal van andere zaken die ze belangrijker vonden dan een aangelopen poes.

‘Nou is het toch weer laat geworden,’ zei vader en hij geeuwde dat zijn ogen ervan traanden.

‘Stil eens,’ zei moeder, ‘er is geloof ik iemand aan de achterdeur, wie kan dat nou nog zijn.’

‘Een van de burens waarschijnlijk.’

‘Om deze tijd nog?’

‘Kijk jij maar even,’ zei ze, want het leek haar toch een beetje vreemd. Toen vader naar het achterhuis liep bleef ze aandachtig luisteren. En alhoewel ze de deur hoorde openen en weer sluiten, bleef geroezemoes van stemmen achterwege.

‘Wat was dat nou?’ vroeg ze nieuwsgierig toen hij weer binnenkwam.

‘Je kunt beter vragen: wie was dat nou,’ antwoordde hij.

‘Hoezo,’ zei moeder verbaasd. Hij deed zo geheimzinnig. Vader draaide zich naar haar toe en terwijl ze hem aankeek, zoog ze haar onderlip met een wonderlijk geluidje naar binnen. Iets dat ze alleen deed als ze heel verbaasd was.

Uit de hals van vaders trui stak een poezenkopje: een wit neusje met parmantige snorren, boven de ogen twee vegen roodbruin alsof ze met oogschaduw geknoeid had, zwarte oortjes recht op en waakzaam. Al met al een heel verschrikt poezengezichtje.

‘Jij was toch zo blij dat je van haar af was? Maar het adres heeft ze goed onthouden,’ zei vader met pretlichtjes in zijn ogen.